

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Balsai Szabolcs ügyvéd által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a Rim Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Rim Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt id. I.rendű alperes neve(I.rendű alperes címe) I. rendű és II. rendű alperes neve(II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2015. január 14. napján meghozott 24/A.P.20.262/2014/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 5.000 (Ötezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - a Nemzeti Adó- és Vámhivatal külön felhívására - 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek szomszédok, a felperes **b.-i T.** utca 111., az alperesek **b.-i T.** utca 113. szám alatti ingatlanban laknak, és közöttük hosszú évek óta rossz a viszony. A felperes régóta sérelmezi, hogy ingatlanából az alperesek 1979. óta jogellenesen birtokolnak egy 31 m² -es területet, továbbá az alperesi ingatlanon álló felépítmény hátsó részén lévő és a felperesi ingatlan felé néző ablakok, szellőzőnyílások okozta zavaró hatás miatt nem tudja ingatlanát rendeltetésszerűen használni. Az alperesek füstölőt működtetnek, melynek kiáramló füstje ugyancsak zavarja a felperesi ingatlanhasználatot. 2007 óta a felperes birtokvédelmi és hatósági eljárásokat kezdeményez az alperesek ellen, melynek célja az alperesi felépítményen álláspontja szerint, jogellenesen létesített ablakok befalazása, a zavaró füstölő működtetésének megakadályozása, mely eljárások ez ideig nem vezettek eredményre. A beszerzett birtokvédelmi iratokból kitűnően az adott településformában a telkek mérete miatt a felépítmények gyakran a telekhatár közelében fekszenek, ezáltal elkerülhetetlen, hogy egyes helyiségek ablakai a szomszédos ingatlan felé nézzenek. Ilyen települési formában a szomszédok bizonyos fokú zavarása előfordulhat, amit azonban a társadalmi együttélés szabályai szerint, a szomszédok kötelesek elviselni.

A megromlott viszony miatt a felek között rendszeresek a veszekedések és durva hangú szóváltások. 2011. június 9-én napközben a felperes arra hivatkozással, hogy a kiáramló szagok zavarják, az alpereseket az ingatlana felé néző ablakaik bezárására szólította fel, megjegyezve, hogy ha az I. rendű alperes apja és a II. rendű alperes nagyapja élne, akkor nem engedné, hogy így viselkedjenek. Erre reagálva a II. rendű alperes megfenyegette a felperest, hogy „ha még egyszer a szájára veszi nagyapja nevét, akkor megöli”. Ugyanaznap 23 óra körül az I. rendű

alperes ittas állapotban megjelent a felperes ingatlanánál, a kapuba többször belerúgott, majd a kapura felmászva megpróbált az ingatlanba bejutni. Eközben folyamatosan szidalmazta a felperest, felszólítva, hogy jöjjön ki, „intézzék el egymás között az ügyet”, és megfenyegette, hogy megöli. Az eset kapcsán kár nem keletkezett és tettelegességre sem került sor. 2011. augusztus 1-jén délután a felperes ismét az ablakok becsukására szólította fel az alpereseket, amin az I. rendű alperes feldühödött és ismét megfenyegette a felperest, hogy agyonveri.

E cselekmények miatt a felperes büntetőeljárást kezdeményezett az alperesek ellen, amelynek során a **bíróság** 2012. április 24. napján meghozott **ítéletében** az I. rendű alperest bűnösnek mondta ki I. rb. garázdaság és I. rb. zaklatás vétségében, ezért halmazati büntetésül 120 óra közérdekű könnyű fizikai munkára ítélte. A II. rendű alperest I. rb. zaklatás vétségében találta bűnösnek és két évre próbára bocsátotta. Az ítélet fellebbezés hiányában 2012. április 24-én jogerőre emelkedett.

A felperes keresetében személyiségi jogai megsértésének megállapítását, továbbá az alpereseket személyenként 150.000 forint nem vagyoni kártérítés és kamatai megfizetésére kérte kötelezni. A kamatfizetés kezdő időpontját az I. rendű alperes tekintetében 2011. augusztus 2. napjában, a II. rendű alperes vonatkozásában 2011. június 10. napjában jelölte meg. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az I. rendű alperes 2011. június 9-én megjelent ingatlanánál, folyamatosan szidalmazta és megölésével fenyegette, megkísérelt lakásába bejutni. 2011. augusztus 1-jén az I. rendű alperes ismét megöléssel fenyegette. A II. rendű alperes 2011. június 9-én előzetes szóváltást követően, szintén megöléssel fenyegette. A felperes álláspontja szerint, a kifogásolt magatartások sértik a Ptk. 75. §-a által védett magánélethez fűződő személyiségi jogát. Az alperesek által tett kijelentések, fenyegetések személyére nézve súlyosan sértőek, túllépik a jóérzés és a szabad véleménynyilvánítás alkotmányos határait, megsértve ezzel a Ptk. 76. §-a szerint védett emberi méltósághoz, becsülethez fűződő személyiségi jogait. A nem vagyoni kárigény tekintetében hangsúlyozta, hogy a jogsértéssel okozott kár bizonyos mértékig köztudomásúként fogadható el a Pp. 163. §-a alapján. Az alperesek magatartása miatt, a felperesnek kára keletkezett, amit a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint, köztudomású tényként kért elfogadni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Nem vitatták a felperesi kereset tényállása körében előadottakat, álláspontjuk szerint azonban a terhükre kiszabott büntetés elégséges jogkövetkezmény volt és a felperesi követelés teljesítése esetén a bíróság kétszeresen sújtaná őket. A történeteket megbánták, és vitatták, hogy az esettel összefüggésben a felperesnek bármilyen kára keletkezett volna. Hivatkoztak arra, hogy valójában maguk is sértettek, mivel a felperes irányukban megnyilvánuló provokáló magatartása, az ellenük folyamatosan indított eljárások és maffiózónak, bérnyilkost felbérlnőnek minősítésük nem teszi lehetővé a békés egymás mellettélést. Eddig a felperessel szemben eljárást nem kezdeményeztek, azonban álláspontjuk szerint maguk is sérelmezhetik, hogy a felperes zaklató magatartása miatt ellehetetlenítve érzik magukat. Ezzel összefüggésben előadták, hogy a felperes 2011. és 2012. évek során négy alkalommal szándékosan belocsolt ingatlanuk felperesi ingatlan felé nyíló konyhai-, kamrai- és lépcsőházi ablakokon, majd 2012. július 7-én a felperes ingatlana elülső részén szándékosan túsztartotta mezőgazdasági vontatóját, ezzel sűrű füsttel árasztva el az alperesi ingatlant. Mindezekkel a felperes megsértette az alperesek magánszférához fűződő személyiségi jogait, a velük lakó kiskorú gyermek a felperes jogellenes magatartása miatt nem meri a mosdót használni. Ezért az alperesek viszontkeresettel kérték a felperessel szemben személyiségi jogaik megsértésének megállapítását, továbbá az ezzel okozott hátrányok kompenzálására a felperes kötelezését az alperesek részére személyenként 150.000 forint kártérítés megfizetésére.

A felperes a viszontkereset elutasítását kérte, vitatva annak jogalapját és összecszerűségét. Előadása szerint egy ízben a kerti locsolócső véletlen beakadása folytán a víz bespriccelhetett az alperesi mosdó ablakán, azonban ez nem volt szándékos részéről. Emellett a rendeltetésszerű használat körébe sorolható, hogy az udvarából történő kijárást megelőzően a mezőgazdasági vontatót az üzemi hőfok elérése végett járattja. Magatartása nem jogellenes, az alperesi ingatlan felperesi ingatlan felé néző ablakai megszüntetésével, az alpereseket semminemű zavaró hatás nem érhetné.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az I. rendű alperes azzal, hogy 2011. június 9-én a felperes lakásánál megjelent, majd a kerítéskapuba többször belerúgva, a felperest folyamatosan szidalmazva és megölésével fenyegetve, arra felmászva megkísérelt az ingatlanba bejutni, megsértette a felperes magánszférához és emberi méltóságához, valamint becsületéhez fűződő személyiségi jogát. Megállapította továbbá, hogy a II. rendű alperes azzal, hogy 2011. augusztus 1-jén a felperest megöléssel fenyegette, megsértette a felperes emberi méltósághoz fűződő személyiségi jogát. Ezt meghaladóan a keresetet és viszontkeresetet elutasította.

Kötelezte az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 15.000 forint perköltséget, továbbá az államnak személyenként 15.000 forint le nem rótt viszontkereseti illetéket. Az ítélet további rendelkezése szerint, a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt 18.000 forint kereseti illetékből a felperes 9.000 forintot, míg az alperesek egyetemlegesen ugyancsak 9.000 forintot kötelesek külön felhívásra megtéríteni.

Indokolásában utalt az elsőfokú bíróság az Alaptörvény VI.) cikkének (1) bekezdésére ami kimondja, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jóhírnevét tiszteletben tartsák. A magánszféra védelmének különböző aspektusai a nemzetközi dokumentumokban is szerepelnek (az 1976. évi 8. tvr.-el kihirdetett Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya 17. cikk, az Emberi Jogok Európai Egyezménye 8. cikk). Az Emberi Jogok Európai Bírósága ehhez kapcsolódóan rögzítette, hogy e körben nem adható kimerítő definíció. A meghatározás lényegében magában foglalja a személy mind erkölcsi, mind fizikai integritását, amibe az a jog is beletartozik, hogy a saját életét élje, bárminemű külső megfigyelés vagy más beavatkozás nélkül, továbbá személyiségét szabadon kiteljesíthesse. Az Alkotmánybíróság több határozatában is megerősítette, hogy az emberi méltósághoz való jog magában foglalja a magánszféra védelméhez fűződő jogot is, ami az egyén autonómiájának védelmére szolgáló olyan alapjog, ami az ember veleszületett méltóságából ered. A magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek. Ha a nem kívánt betekintés mégis megtörténik, akkor nemcsak önmagában a magánélethez való jog, hanem az emberi méltóság körébe tartozó egyéb jogosultsági elemek is sérülhetnek. A Ptk. 75. (1) bekezdése értelmében, a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, ezen jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. §-a szerint, a személyhez fűződő jogok sérelmét jelenti, különösen az egyenlő bánásmód követelményének a megsértése, a lelkiismereti szabadság sérelme és a személyes szabadság jogellenes korlátozása, a testi épség, az egészség, valamint a becsület és az emberi méltóság megsértése. Az elsőfokú bíróság mindezek, továbbá a Pp. 3. § (5) bekezdése, a 4. § (1) bekezdése, a 163. § (1)-(3) bekezdései, a 164. § (1) bekezdése figyelembevételével folytatta le a perben érvényesített igények konkrét vizsgálatát.

A felperes állításait az alperesek nem vonták kétségbe, elismerték a büntetőbíróság ítéleti tényállásában foglaltakat. Ezért e körben az elsőfokú bíróság mellőzte a tényállás tisztázását és csupán a jogkérdés vizsgálatára

szorítkozott. Elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az alperesek magatartása alkalmas volt-e jogsértés megállapítására. A peradatok alapján megállapítható volt, hogy az alperesek magatartása lényegében a felek között hosszú ideje zajló folyamat része, amelynek során a felperes hatósági eljárások révén igyekszik elérni az ingatlanára néző alperesi ablakok befalazását, illetve a füstölőkamra megszüntetését. A jelzett eljárásokban született határozatok egyértelműen a felperesi igény alaptalanságát igazolják, ugyanakkor az eljárások ténye, az azokkal járó kellemetlenségek, nyilvánvalóan a felek között kialakult állapot további jelentős elmérgesedésének irányába hatnak, mintegy belekényszerítve a feleket egy olyan helyzetbe, ahol a jogsértés korlátja csak a másik fél megtorló jogsértése lehet. Ebbe a folyamatba illeszkednek az alperesek sérelmezett magatartásai és kijelentései is. Az ablakok becsukására történő felszólításokat (2011. június 9., 2011. augusztus 1.) az alperesek mintegy az irányukba megnyilvánuló provokatív magatartásként élték meg és arra felindult állapotban, heves érzelmi színezetű kijelentésekkel („megöllek, agyonverlek”), vagy magatartással (a kapu rugdosása, bejutás megkísérlése) reagáltak. A személyiségi jogsértés megállapíthatóságát önmagában azonban még akkor sem lehet kizárni, ha a jogsértő maga is sértett fél vagy ilyenként éli meg a saját jogsértését kiváltó magatartást.

A felek előadását és a per során felmerült valamennyi bizonyítékot összevetve, megállapítható, hogy a felperes indokoltan hivatkozott arra, hogy az alperesek a rendelkező résznek megfelelően megsértették a magánszférához, továbbá az emberi méltóságához és becsületéhez fűződő személyiségi jogait. Osztotta az elsőfokú bíróság a felperesi érvelést arra vonatkozóan is, hogy a magánszféra zavartalanságához fűződő személyiségi jog megsértése körében a másik fél zaklató jellegű vagy annak vélt magatartása sem eredményezheti a magánéletbe történő beavatkozást, és az alperesek által tett fenyegető kijelentések a felperest emberi méltóságában sértették. A jogsértés egyetlen jogkövetkezményeként a felperes nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte az alpereseket kötelezni (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pont, 339. § (1) bekezdése, 355. §), amit személyenként 150.000 forintban határozott meg. Az elsőfokú bíróság nem értett egyet a felperesnek azon érvelésével, hogy az alperesek jogsértő magatartásából fakadó hátrány a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint olyan köztudomású tény, ami bizonyításra nem szorul. Rámutatott arra, hogy a kártérítési követelés teljesítésének mellőzhetetlen feltétele a kár felmerülése, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján a nem vagyoni kár bekövetkezése is bizonyítandó tény. Ennek megfelelően a jogsértés megállapítása nem vagyoni kártérítés megítélésénél csak az egyik szükséges, de önmagában még nem elégséges feltétele. Ezért a felperesnek azt kellett az adott esetben bizonyítania, hogy az alperesek által elkövetett jogsértés olyan hátrányt valósított meg, ami a nem vagyoni kártérítés kompenzációs funkciójával csökkenthető vagy kiegyenlíthető.

A jogsértés tárgyi súlya nem volt jelentéktelen, az alperesek nem vitásan megsértették a felperes személyiségi jogait, azonban az adott eset tényleges következményeinek vizsgálata körében nem lehet figyelmen kívül hagyni a felek között kialakult állapotot, amelynek elmérgesedésében a felperes is közrehatott. Az elsőfokú bíróság a felperes terhére értékelte, hogy az évek óta tartó, folyamatos hatósági eljárásokból, az ablakok és a füstölő használatának állandó kifogásolásából fakadóan, az alperesek tűrőképessége is csökkent és hevesebben reagáltak, adott esetben érzelmileg túlfűtött módon kifejezve véleményüket. Egy alapvetően feszültséggel terhes szomszédi kapcsolatban, ahol napi szintű a szóváltás, veszekedés, nem lehet arra hivatkozni, hogy egy - pusztán az adott perbeli - jogsértő magatartás folytán került a felperes olyan helyzetbe, ami a kívülálló szemszögéből is sértő vagy nehezen feldolgozható lehet, illetve olyan helyzetbe került, ami az addigi társadalmi, személyi kapcsolatait, magánéletét hátrányosan befolyásolta volna. A felperes konkrét hátrányra nem hivatkozott, melyből következően nem osztotta az elsőfokú bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdésével kapcsolatos érvelését. Ahhoz ugyanis, hogy a hátrányokat, mint

köztudomású tényeket értékelje a bíróság, a Pp. 163. § (2) bekezdése szerint nem elégséges csak a jogsértés körében előadást tenni. Személyes előadásából kitűnően a felperes általában az alperesi ablakok és a füstölő használatát minősítette tarthatatlannak és a helyzet megoldhatatlanságából eredő feszültségre, a kialakult stresszes állapotra hivatkozott, mint olyan körülményre, ami hátrányosan befolyásolja pszichés állapotát, ellehetetleníti életét. Lényegében ezt erősítette meg kihallgatott házastársa is tanúvallomásában. Mindezek alapján, az összes körülményt mérlegelve az elsőfokú bíróság megítélése szerint, a felperes nem vagyoni kárigénye alaptalan, ezért azt elutasította.

Az alperesi viszontkereset tekintetében a felperes vitatta a jogsértés tényét, ezért a Pp. 164. §-a alapján a jogsértés alapjául szolgáló tények bizonyítása az alpereseket terhelte. **J.I.** és **S.T.** tanúk vallomása az alperesek állításait nem támasztották alá. **J.I.** előadása szerint, a felperesi ingatlan előtt kerékpárral elhaladva látta, hogy a felperes szándékosan belocsol az alperesek ingatlanába. A tanú az esemény időpontja tekintetében - ismételt kérdésre is - téves adatokat adott meg, továbbá a látott esemény szándékos jellegét az alperesekkel folytatott beszélgetésből azonosította. **S.T.** tanú vallomásából sem lehet egyértelműen arra következtetni, hogy az alperesek részéről sérelmezett események megalapoznák a személyiségvédelmi eszközök igénybevételét. A tanú a belocsolás kapcsán ellentmondásos nyilatkozatokat tett, időpontot nem tudott megjelölni, állítása szerint, az „szinte folyamatosan történt”. Hivatkozása szerint, a locsolással összefüggésben három esetben is kint járt a rendőrség a helyszínen, azonban a bíróság megkeresésére a **rendőrkapitányság** válasziratában azt közölte, hogy 2011. és 2012. években a felperessel szemben nem indult eljárás. Ugyancsak nem lehetett a felperes terhére értékelni az alperesek által hivatkozott és csatolt környezettanulmányban foglaltakat. Az abban leírtak csak annyit tartalmaznak, hogy **M.A.É.** védőnő látogatása során tapasztalt „gomolygó füstöt, ami a szomszéd felől jött”, ebből azonban arra következtetni nem lehet, hogy a füsthatás nem a vontató rendeltetésszerű használatából eredt. Mindezeket a körülményeket a maguk összességében értékelve, az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes jogsértő magatartását sem a locsolás, sem pedig a vontató használatával kapcsolatban az alperesek nem tudták kétséget kizáróan igazolni. Ebből következően viszontkeresetük jogalapja sem áll fenn, ezért jogellenes magatartás hiányában a bíróság kártérítési igényüket nem vizsgálta.

A felperes részben pernyertes, ezért az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján, a pernyertesség - pervesztesség arányának figyelembevételével határozott, azzal, hogy a felperesi képviselő munkadíját a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint állapította meg. A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illeték viselésével kapcsolatos rendelkezés a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg, keresetének teljes egészében helyt adva a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján az alpereseket személyenként 150.000 forint nem vagyoni kártérítés és annak késedelmi kamata, továbbá perköltség viselésére kötelezze. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy nem vagyoni kárigénye az összes körülményt figyelembe véve alaptalan. Téves az az álláspontja is, miszerint a kártérítési igény teljesítésének mellőzhetetlen feltétele a kár felmerülése és a nem vagyoni kár bekövetkezése is bizonyítandó tény. Ezzel szemben a felperes álláspontja szerint az alperesek által tett kijelentések, fenyegetések oly mértékben lealázóak és sértőek, hogy a felperes nem vagyoni kára a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint köztudomású tényként is elfogadható, az bizonyításra nem szorul. E hátrányos, negatív megítélés, szegyenérzet objektív szankcióval nem orvosolható, azonban az elszenvedett

sérelmek a nem vagyoni kártérítés megítélésével kompenzálhatók. Ennek mértéke megállapításánál figyelemmel kell lenni az eset összes körülményeire, különösen a jogsértés tárgyi súlyára, a tényleges következményekre, illetve az összecszerűség tekintetében a kialakult bírói gyakorlatra. Hangsúlyozta a felperes, miszerint **R.J.-né** vallomásából is kitűnően, a per tárgyává tett eseményeket követően olyan állapotba került, hogy orvoshoz kellett mennie, továbbá nem mert kimenni az utcára, a boltba, mert félt attól, hogy esetleg megtámadják. A töretlen bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértéssel okozott nem vagyoni kár bizonyos mértékig köztudomású tényként fogadható el a Pp. 163. §-a alapján. Emellett a felperes előadása, továbbá **R.J.-né** tanúvallomása egyértelműen megalapozzák a nem vagyoni kártérítés megítélését.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint a nem vagyoni kártérítés megítélésénél figyelemmel kell lenni az eset összes körülményeire, különösen a jogsértés tárgyi súlyára, tényleges következményeire, valamint a bírói gyakorlatra. Az elsőfokú bíróság ítélete a tényállás tekintetében megalapozott, továbbá indokolása okszerű, logikus és helyes következtetéseket tartalmaz. A köztudomású tények tekintetében a Pp. 163. §-ához fűzött kommentár alapján a felperes által hivatkozott nem vagyoni kára és különösen annak mértéke nem köztudomású tény. A felperes sem a keresetlevélben, sem ezt követően az eljárás során nem konkretizálta, nem jelölte meg a konkrét kárát és részéről annak bizonyítására sem került sor. Megalapozatlan az a fellebbezési érvelés, miszerint **R.J.-né** tanú alátámasztotta a felperesi kártérítési követelést. A tanú azt hangsúlyozta, hogy a rossz szomszédi viszony miatt milyen állapotba került a felperes, kérdéses azonban, hogy ezen állapot a folytán milyen hátrány érte, aminek a jogsérelem bekövetkezése tekintetében van jelentősége.

A fellebbezés alaptalan.

Az alperesek magatartásával összefüggésben az elsőfokú bíróság a felperes személyiségi joga megsértését megállapította, továbbá a viszontkeresetet elutasította, ami az elsőfokú ítélet nem fellebbezett része, ezért azt az ítéletábra nem érintette. A felperes fellebbezésében keresetének a nem vagyoni kár megtérítésére irányuló részét elutasító rendelkezést támadta, ezért az ítéletábra az elsőfokú ítéletet e tekintetben bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntése és annak indokolása is megalapozott.

A fellebbezés megfogalmazása szerinti bírói gyakorlatra való hivatkozás téves. A felperes személyiségi jogai megsértésének megállapítása mellett az alpereseket az azzal okozott nem vagyoni kár megtérítésére is kérte kötelezni. Az ennek elbírálására alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: Ptk.) 84. § (1) bekezdés e) pontja alapján a Ptk. 339. § (1) bekezdése az irányadó, mely szerint a kártérítési felelősség megállapításának feltételei: a jogellenes magatartás, az azzal okozott kár, és a kettő közötti okozati összefüggés, melyek bizonyítása a károsultat terheli. Az ítélezési gyakorlat szerint - melyre a Kúria is több határozatában rámutatott - a nem vagyoni kártérítés megítélésének mellőzhetetlen feltétele a kár felmerülése, ezért nem elegendő arra a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint, mint köztudomású tényre hivatkozni, hanem olyan konkrét hátrány bizonyítása, de legalább állítása szükséges, ami alapján a nem vagyoni kár megítélhető.

A felperes a keresetlevélben nem vagyoni kárigényét - az azzal okozott konkrét hátrány megjelölése nélkül - kizárólag az alperesek személyiségi jogait sértő magatartásának tényére alapította. Személyes nyilatkozatában (12. sorszámú jegyzőkönyv) előadta, hogy az alperesek folyamatosan zaklató és zavaró

magatartása - az alperesi lakóház ingatlana felé nyíló ablakai, az onnan áramló bűz, zaj és minden egyéb - nem teszik lehetővé ingatlana rendeltetésszerű használatát, továbbá az alperesek többször megfenyegették. Az elsőfokú bíróságnak arra a kérdésére, miszerint a 2011. június 9-i és augusztus 1-jei események tekintetében volt-e plusz hátránya, azt válaszolta, hogy: „így nem lehet élni, folyamatosan zaklatva érzem magam”. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes az alperesek perbeli jogsértésével okozott konkrét hátrányra nem hivatkozott, ezért nem osztható az az érvelése, miszerint az alperesek személyiségi jogot sértő magatartásaival számára okozott hátrányokat a bíróság a Pp. 163. § (3) bekezdése szerint köztudomású tényként ítélje meg.

Eljárásjogilag (Pp. 121. § (1) bekezdés c) pont) és anyagi jogilag (Ptk. 339. § (1) bekezdés) is a felperes kötelezettsége követelése ténybeli alapjának, nem vagyoni kárának, hátrányának megjelölése és bizonyítása, ezért fellebbezésében a felperes megalapozatlanul hivatkozott házastársa, **R.J.-né** vallomására, mert Pp. 167. §-a alapján a tanúvallomás a fél állításai bizonyítását szolgáló bizonyítási eszköz.

A kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Pervesztességére tekintettel, a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperest az alperesek részére a másodfokú perköltség, a képviselőjükkel felmerült ügyvédi munkadíj, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2015. október 8.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

dr. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
Szirmai Nikoletta bírósági ügyintéző